

CHƯƠNG 60

THEO CÁNH CHIM BAY

Hi Quan Sơn Nguyệt và Linh Cô giở hết tốc lực chạy xuống núi, thì bên dưới tình thế đã biến chuyển ngoài chỗ tưởng của họ.

Có thể nói rằng tình thế đó hết sức hãi hùng!

Xà Thần đã trở lại hình dáng quái dị như thuở nào, bất quá lão ta đang vận chiếc quần da rắn, khác hơn những lần trước kia lão cứ để mình trần truồng trông gớm lạ. Với chiếc quần đó, trông lão có vẻ như người thường phần nào.

Đứng riêng về một bên, Tạ Linh Vận và Lưu Ảo Phu lộ vẻ kinh ngạc, chùng như cả hai chưa dứt khoát một thái độ thích ứng với tình hình...

Giang Phàm thì từ trong hang rắn bay vọt ra, y phục vấy tro bụi, đen sì.

Trông thấy Quan Sơn Nguyệt và Linh Cô bình an, nàng hết sức hân hoan, vội chạy tới, hấp tấp gọi:

—Quan đại ca! Vậy mà tôi cứ tưởng đại ca bị chết thiêu ở trong đó..

Xà Thần cũng nhìn đăm đăm về phía Linh Cô.

Nhưng, Quan Sơn Nguyệt và Linh Cô không lưu ý đến Giang Phàm và Xà Thần, họ cũng không chú trọng đến Tạ Linh Vận và Lưu Ảo Phu. Bởi họ đang quan tâm đến một người.

Người đó là người vừa xuất hiện, có lẽ sự xuất hiện của người đó ngoài chỗ tưởng tượng của Tạ Linh Vận. Người đó, là Liễu Y Áo!

Liễu Y Áo mặc bộ y phục da rắn như ngày nào ở trong Thiên Xà Cốc với Xà Thần, Xà Cơ, Giang Phàm. Và, nàng đang giữ con Nhân Giao trong tay!

Mọi người đều im lặng, nhưng phe này ngưng trọng thần sắc, đề phòng phe kia.

Hiện tại, cục trường, khó mà phân tách riêng biệt phe nào với phe nào.

Cho nên, đại khái thì sự phân loại có thể như thế này, Giang Phàm, Quan Sơn Nguyệt, Linh Cô chung một cánh, Tạ Linh Vận và Lưu Ảo Phu cùng một cánh, Xà Thần cũng như Liễu Y Áo riêng rẽ mỗi người một cánh, tuy nhiên hai cánh này chưa hẳn là kẻ tử đối đầu của nhau.

Thành ra, chẳng những họ đề phòng một phe duy nhất, mà họ lại còn đề phòng cùng một lúc hai hay ba mặt.

Họ ghìm nhau như vậy một lúc lâu, Liễu Y Áo cất tiếng trước:

—Xà Thần! Đã đến lúc ngươi phải nghe mệnh lệnh của ta rồi đó.

Xà Thần biến sắc mặt, lão mở nắp chiếc bình ngọc trong tay, nhìn qua một thoáng, ánh mắt lộ vẻ nghi ngờ.

Tạ Linh Vận nhìn xuống tay của y. Trong tay y, cũng có một chiếc bình bằng ngọc, như Xà Thần. Nhìn chiếc bình một phút, y rùn vai, rồi quăng chiếc bình xuống đất, nhếch nụ cười khổ, thốt:

—Xà Thần! Cả hai chúng ta đều bị Trương Vân Trúc lừa!

Xà Thần cũng quăng luôn chiếc bình trong tay lão, đoạn nghiêng răng ken két, cao giọng oang oang:

—Ta mà bắt được cái lão súc sanh đó, chắc chắn là ta phải chặt lão ra làm trăm ngàn mảnh mới hả cơn giận của ta! Chẳng biết lão ẩn nấp ở đâu bây giờ!

Liễu Y Áo cười nhạt:

—Ẩn ở đâu? Lão biết chẳng khi nào các ngươi dung tha cho lão, tự nhiên lão phải chuẩn đi, còn đâu ở đây mà hỏi?

Xà Thần hét lớn:

—Chuồn đi đâu cho khỏi tay ta! Lão lên trời ta cũng lên theo, xuống đất ta cũng xuống theo! Nhất định ta phải giết cho được lão!

Liễu Y Áo bĩu môi:

—Tìm gặp lão, liệu ngươi làm gì nổi mà hòng hăm he đe dọa? Cho ngươi biết, lão chẳng hề ngán ngươi chút nào cả. Bởi, trong tay của lão có chiếc bình đựng thứ tro thật sự của cái mu rùa, trên đời này chỉ có lão và ta, hai người duy nhất chế ngự nổi con Nhân Giao mà thôi.

Xà Thần tức uất đến chết người được, song tức thì cứ tức, chứ còn biết làm gì hơn? Khí tức tràn lòng, lão cần phải phát tiết bớt, nhưng phát tiết cách nào đây?

Nhìn quanh quẩn, lão thấy tảng đá dùng bít cửa hang rắn, lập tức lão quát lớn một tiếng, vung chưởng đánh vào tảng đá đó.

Công lực của lão phi thường thật, tảng đá trên vạn cân nặng, không chịu nổi chưởng kinh của lão, vỡ ra thành mấy mảnh.

Liễu Y Áo bật cười khanh khách:

—Đánh khá lắm! Có một cao thủ như ngươi để tùy thời sai khiến, thì ta có lo gì thu phục thiên hạ vũ lâm trong tay? Từ nay ta muốn làm gì, cứ làm, chẳng còn ai dám ngăn chặn ta nữa!

Xà Thần nổi giận:

—Ngươi đừng đắc ý vội! Chắc gì con Nhân Giao làm cho ta phải ngán mà bắt buộc ta phải tuân lệnh của ngươi?

Liễu Y Áo cười nhẹ:

—Ngươi không tin, cứ thử xem! Thử đi nào!

Không đợi Xà Thần làm một cử động gì trước, chính nàng buông con Nhân Giao ra.

Lập tức, con Nhân Giao vọt đi như bay, nó hướng thẳng đến Xà Thần.

Xà Thần vận dụng toàn lực, tung ra một chưởng nhắm vào mặt con quái vật. Nhưng, chưởng lực của lão đánh vỡ tảng đá vụn cận, vẫn không có ảnh hưởng gì đối với con Nhân Giao.

Chưởng lực của lão không gây mấy mai ảnh hưởng, nơi con Nhân Giao thì làm gì lão ngăn chặn nó nổi?

Đà vọt của nó không hề chậm lại, thoáng mắt nó bám trúng vai Xà Thần. Rồi nó phồng đôi má lên, đôi má chỉ có da thôi, đôi má phình to như một cái trống con. Nó sắp phun khí độc.

Bám trên vai lão, nếu nó phun khí độc, chắc chắn là nó phun vào mặt lão, trong khoảng cách không hơn gang tấc đó, Xà Thần làm sao chịu nổi khí độc của nó?

Liễu Y Áo bật cười vang:

—Ngươi thấy chưa? Ta đã nói là ngươi không chế ngự nó được mà! Ngươi chịu nổi khí độc của nó chẳng? Nếu ngươi đủ sức chịu đựng, ta sẽ bảo nó phun ra cho ngươi xem!

Xà Thần biến sắc mặt như chết, hơn ai hết, lão biết con Nhân Giao lợi hại như thế nào. Trước kia, nó đã đáng sợ rồi, vừa qua nó hút tinh huyết của một số rắn độc, nó còn đáng sợ gấp trăm ngàn lần nữa! Chẳng những nó độc, nó lại trở thành bất khả xâm phạm nữa, chẳng khác nào nó là một thứ kim cương bất hoại, trên đời này hầu như không một mãnh lực nào làm gì cho nó hề hấn cả.

Liễu Y Áo lại cười lớn:

—Tuy nhiên người đừng quá sợ, ta đâu muốn cho người phải chết gấp thế? Bởi ta còn cần dùng người trong nhiều việc lắm đó. Khi nào ta thấy người trở thành vô ích cho ta, thì chừng đó ta sẽ giết người cũng chẳng muộn.

Nàng gọi con Nhân Giao:

—Trở lại đây, đừng làm gì hại đến lão trong lúc này!

Nhân Giao quả nhiên nghe lời nàng, hú gió một tiếng dài, quay đầu vọt về nằm ngang nơi bàn tay nàng.

Tạ Linh Vận thở dài:

—Sư muội quả thật là một tay già thủ đoạn! Chẳng rõ sư muội liên kết với Trương Vân Trúc từ lúc nào thế?

Liễu Y Áo cười nhẹ:

—Lâu lắm rồi! Từ cái lúc còn ở tại Ngũ Đài Sơn kia, ta với lão bắt liên lạc với nhau rồi. Người không nên trách cứ người nào khác, hãy tự trách lấy mình. Tại người thu nhận cái gã họ Lưu đó, tất cả những người trong giáo đều bất mãn tiểu tử, cả Trương Vân Trúc cũng chẳng thích gì hắn, song lão ta không thể phản đối người, nên lão âm thầm bảo ta đưa Trương Thanh đi nơi khác, tránh cho nàng bị các người âm mưu hãm hại...

Lưu Áo Phu quát chặn:

—Vô lý! Ta thành thật yêu Trương Thanh...

Liễu Y Áo mỉm cười:

—Người yêu nàng mà nàng không hề yêu người, thì người còn biện pháp gì chứ? Giả như người thật sự yêu nàng, thì người nên kiên nhẫn chờ đợi nàng hồi tâm, thông cảm sự chân thành của người, chứ có lý đâu người lại dùng đến thủ đoạn Hoặc Tâm Mê Thuật để lừa nàng vào tròng?

Lưu Áo Phu trầm buồn gương mặt:

—Người bảo ta chờ đợi làm sao ta chờ được khi con tim ta sôi động vì thiết tha? Ta phải làm mọi cách chiếm nàng cho kỳ được! Ta có cách gì hữu hiệu hơn là áp dụng phương pháp mê hoặc tâm thần nàng? Người phải hiểu, vạn bất đắc dĩ ta mới phải dùng đến thủ đoạn đó, chứ chẳng phải ta có dã tâm, buông thói bạo tàn.

Liễu Y Áo mỉm cười:

—Trương Vân Trúc chỉ có một người con, khi nào lão ta để cho con rơi vào tay ngươi mà ngươi hòng này nọ?

Tạ Linh Vận chen vào, chuyển câu chuyện sang đề tài khác:

—Trong mấy hôm nay, ngươi ẩn trốn ở đâu?

Hỏi, y không đợi nghe Liễu Y Áo đáp, y tiếp luôn:

—Chắc là ngươi quanh quẩn trong vùng này?

Liễu Y Áo gật đầu:

—Phải, ta có mặt quanh đây từ nhiều ngày qua, tuy nhiên ta hết sức vất vả ẩn trốn, sợ các ngươi phát hiện ra ta. Ta chờ một cơ hội...

Xà Thần cao giọng:

—Cơ hội gì?

Liễu Y Áo lạnh lùng:

—Cơ hội tìm được một phương pháp chế phục ngươi. Ta biết từ lâu ngươi có nuôi một con Nhân Giao cho nên ta đã nghĩ cách chế phục Nhân Giao. Chế phục được con vật đó rồi, là ta sẽ nắm chắc ngươi trong lòng bàn tay.

Xà Thần lắc đầu:

—Ta không tin là ngươi đã nghĩ ra phương pháp chế phục con quái vật đó. Muốn chế phục con Nhân Giao, ngươi phải lấy xác rùa mà đốt thành tro, dùng tro đó dụ dẫn nó. Nhưng, muốn có xác con rùa, ngươi phải ra mặt, như vậy là ta phát giác rồi, làm sao ngươi đến gần nó được mà chặt đứt cổ nó, đoạt chiếc vỏ rùa? Đó là phương pháp chế phục con Nhân Giao, phương pháp duy nhất!

Liễu Y Áo mỉm cười:

—Duy nhất? Thương hại cho ngươi quá, Xà Thần! Sự hiểu biết của ngươi kém cỏi quá chừng. Cho ngươi rõ, ngoài phương pháp đốt vỏ rùa lấy tro, còn một thứ khác, và thứ đó ta đã tìm được, hiện tại thì ta đang dùng để sai khiến con Nhân Giao!

Xà Thần giật mình:

—Thứ gì mà linh hiệu thế?

Liễu Y Áo trầm ngâm một chút:

—Bây giờ ta nói cho ngươi biết, cũng chẳng hại gì. Ngày trước, lúc đúc kết con Nhân Giao, ngươi quên lưu giữ một vật rất quý báu...

Xà Thần vỗ trán, suy tư mấy phút, lẩm nhẩm:

—Vật gì? Vật gì mà người cho rằng quý báu?

Liễu Y Áo cười lớn:

—Ta hỏi người, trước khi quái vật thành hình, nó từ đâu mà ra?

Xà Thần đáp:

—Trứng! Người muốn nói đến cái vỏ trứng?

Liễu Y Áo gật đầu:

—Phải! Nó được tượng hình từ trong vỏ trứng, từ vỏ trứng đó nó chui ra, vỏ trứng là một vật quan trọng, bảo vệ cái hình hài của nó ngay từ lúc bắt đầu tượng thành.

Nàng lại cười vang, tiếp luôn:

—Các người đều mắc lừa cả Trương Vân Trúc, dù có tài thánh cũng không đốt cháy được cái xác con rùa, lão ta dùng một giọt độc thủy, rưới lên bên trên cái xác đó, làm tiêu hóa một chút gân và một chút gân trong vỏ rùa, lão lấy tro đó trao cho các người, chứ thực sự thì xác rùa vẫn còn nguyên vẹn. Thứ tro lão giao cho các người, chẳng bao giờ chế phục nổi con Nhân Giao. Trong khi đó, lão len lén vào động, lấy vỏ trứng, trao cho ta, ta tìm một nơi kín đáo, chế luyện nó, xong rồi trở lại đây. May mắn thay, ta đến rất đúng lúc.

Nàng day qua Quan Sơn Nguyệt, điểm một nụ cười, thốt:

—Bọn ta tuy có kế hoạch chế phục con Nhân Giao, song muốn thực hiện kế hoạch đó, bọn ta phải gần con Nhân Giao, mà Xà Thần giữ nó cẩn mật, bọn ta không thể để lộ chân tướng. Chính người đã giúp bọn ta thực hiện phần lớn kế hoạch đó! Bắt đầu từ việc nhặt xác rùa, dùng tro giả, lừa Tạ Linh Vận, lừa Xà Thần, rồi mới đến giai đoạn trộm vỏ trứng, chế luyện thực sự. Không có người làm sao bọn ta nhặt được cái xác rùa.

Quan Sơn Nguyệt «hừ» lạnh:

—Ta hy vọng người kềm chế con Nhân Giao, đừng để nó hoành hành nhiều hại dân lành. Nếu người dùng nó làm công cụ thực hiện những âm mưu đen tối, thì ta sẽ không dung thứ người...

Liễu Y Áo mỉm cười:

—Cái quyền sát sanh mọi người, kể cả người, hiện ở trong tay ta, người nói chi lớn lối thế? Người làm gì ta được mà hăm he, dọa nạt? Cho người biết, nếu ta

muốn giết người ngay bây giờ thì ta cứ bảo con Nhân Giao một tiếng. Người sẽ tiêu hóa cả hồn lẫn xác.

Quan Sơn Nguyệt toan phát tác.

Liễu Y Áo thở dài tiếp luôn:

—Tuy nhiên, người yên trí đi, ta không làm gì hại đến người, Trương Vân Trúc đã yêu cầu ta như vậy. Sở dĩ lão yêu cầu ta khoan dung cho người, là vì con gái lão đó. Người nên nghĩ xem, Trương Thanh đã dành cho người bao nhiêu tình cảm, trong khi đó người lại hứa hôn với Xà Cơ, làm như thế, người chẳng ước độ cái hậu quả ra sao à? Ta sợ rằng trong tương lai, người sẽ không an nhàn mà hưởng phúc được đâu!

Quan Sơn Nguyệt sững sờ. Thế ra, Trương Vân Trúc còn nghĩ đến chàng?

Liễu Y Áo tiếp luôn:

—Cho nên, ta muốn khuyên người, vì sự an toàn của người trong tương lai, người nên ly khai Giang Phàm, càng sớm càng tốt!

Giang Phàm biến sắc, kêu lên:

—Quan đại ca! Đại ca không thể bỏ rơi tôi được!

Quan Sơn Nguyệt kéo nàng đến gần, thấp giọng:

—Không có việc bỏ rơi cô nương đâu! Cô nương vững tâm, dù sao đi nữa, chúng ta vẫn ở bên cạnh nhau, vĩnh viễn không xa rời nhau đâu!

Giang Phàm thở phào.

Đến lượt Liễu Y Áo biến sắc, gọi to:

—Quan Sơn Nguyệt! Thế người không muốn sống, phải không?

Quan Sơn Nguyệt trầm giọng:

—Liễu Y Áo! Ta biết những gì người vừa nói đó, là do người bịa đặt, chứ sự thực không thể như vậy. Trương Thanh là một vị cô nương có tâm địa rất tốt, chẳng bao giờ nàng có những ý tưởng ác độc cả.

Liễu Y Áo lộ vẻ hung ác, hét lên:

—Phải đó, ta bịa đặt ra những điều đó, rồi có sao chẳng? Đại sư tỷ đã đứng chủ hôn, tác hợp cho ta với người, người ngang nhiên cự tuyệt, khăng khăng thương tưởng mỗi một mình Trương Thanh thôi. Điều đó, ta còn có thể dung thứ người, bởi dù sao thì Trương Thanh cũng là người đến trước, ta chỉ là kẻ đến sau.

Còn như đối với Giang Phàm, nàng ấy là kẻ đến sau cùng, mà người phụ ta, đã đành, sao người lại phụ luôn Trương Thanh?

Giang Phàm thốt:

—Nào ta đã là vợ của Quan đại ca đâu mà người lo rối lên như thế? Bất quá, chúng ta chỉ mới hứa hôn với nhau thôi...

Liễu Y Áo bĩu môi:

—Ai nghe người mà người nói chen vào? Người đáng giá gì đó mà đòi làm vợ hắn? Người hơn ta ở chỗ nào chứ?

Quan Sơn Nguyệt lạnh lùng:

—Liễu Y Áo, ta với Giang cô nương bất quá chỉ trao đổi nhau một lời, song người đã nói năng như vậy, thì ta phải lấy nàng làm vợ...

Liễu Y Áo quát vang:

—Ta nhóng mắt mà xem, người sẽ làm cách nào để lấy được Giang Phàm làm vợ!

Quan Sơn Nguyệt nổi giận, cũng hét lớn:

—Tại sao ta không lấy được Giang cô nương làm vợ? Ta có cách như thường. Đây, người xem!

Chàng hướng qua đám người hiện diện, cao giọng tiếp:

—Các vị nghe tại hạ nói đây, tại hạ nhìn nhận rằng bắt đầu từ hôm nay, vị Giang cô nương này là vợ chánh thức của tại hạ, mong các vị chứng cho. Tuy cuộc hôn nhân này không có nghi thức gì cả, song một lời tuyên là sự việc kể như quyết định rồi. Vĩnh viễn sự quyết định này không hề cải biến.

Liễu Y Áo không chịu kém, cũng cao giọng thốt oang oang:

—Đáng mừng cho người đó, Quan Sơn Nguyệt! Tuy những gì còn đọng lại giữa chúng ta chưa được thanh toán hẳn, song ta cũng chẳng lấy đó làm khó, nếu một ngày nào đó, người cử hành hôn lễ đúng nghi thức, có tân khách, có rượu trà, thì chắc chắn là ta sẽ có mặt để uống vui với người mấy chén.

Tạ Linh Vận tiếp lời:

—Phải lắm, Quan Sơn Nguyệt! Cưới được một người vợ có dung mạo hơn hoa như Giang cô nương đây, thì người có quyền cao húng! Ta cũng cảm thấy cao húng phi thường, bởi ta có cái vinh hạnh được làm chứng nhân cho cuộc hôn nhân hy hữu! Giả như người muốn cử hành hôn lễ đơn giản ngay bây giờ, tại đây,

thì người cứ hỏi thử Xà Thần xem sao, chắc lão ta có thể biểu cho người một vài vò rượu nhạt.

Quan Sơn Nguyệt trừng mắt nhìn quanh bọn Tạ Linh Vận, Liễu Y Áo một lượt, lạnh lùng thốt:

—Hai vị có thanh tình, tại hạ xin đa tạ. Rất tiếc là hiện tại không làm sao có rượu kịp thời để đãi hai vị, vậy thì tại hạ xin mượn máu của hai vị, tạm thay rượu vậy. Chắc hai vị cũng chẳng chối từ!

Tạ Linh Vận bật cười ha hả:

—Trên thế gian, rể đâu có thứ rể lạ đời như vậy? Vừa cưới vợ xong, lại đòi giết chứng nhân! Nhìn vào cái gương nầy, trong tương lai còn ai dám làm chứng cho những cuộc hôn nhân nữa? Tuy nhiên, muốn giết chứng nhân, thiết tưởng người không nên quá vội như vậy!

Quan Sơn Nguyệt đã trở nên lỳ, chàng cứ cái thái độ đó mà ứng phó đối với đối phương. Chàng trầm giọng, nói:

—Đừng quanh quẩn mãi, mất thì giờ lắm, Tạ Linh Vận! Người hẹn ước với ta đến đây, để quyết định tử sanh giữa nhau, bây giờ đã gặp nhau rồi, chúng ta hãy đi ngay vào cuộc.

Tạ Linh Vận cười khích:

—Đành rằng hôm nay đúng là ngày ước hội, song ta có ngờ đâu lại là ngày lành của người, cái ngày thành vợ thành chồng của các người mà. Ta nghĩ, dù có ai hung bạo tàn ác đến đâu, cũng không nỡ vung đao múa kiếm phá hoại cuộc vui của người! Cho nên, ta có ý kiến nầy, là chúng ta cứ hẹn lại một ngày nào khác. Chẳng lẽ vị cô nương đó vừa lấy chồng, mà ta lại tỏ lộ hung hăng, làm cho nàng biến thành quả phụ gấp hay sao?

Quan Sơn Nguyệt hét:

—Không cần cải biến hạn kỳ, chúng ta hẹn gặp nhau tại đây hôm nay, gặp rồi là cứ động thủ, không thể dời lại một ngày nào khác được.

Tạ Linh Vận liếc mắt sang Liễu Y Áo một thoáng, rồi cười hì hì:

—Không được đâu, ta làm sao nỡ trí mạng với người ngay hôm nay? Ngày này là ngày quan trọng nhất trong cuộc đời của một người mà! Người phải biết, làm mất ngày lành giờ tốt của người ta là gây nên tội lớn đó, mà ta thì không dám đắc tội với cái vị cô nương có nhan sắc tuyệt vời kia! Yên trí đi, Quan Sơn Nguyệt! Cứ ung dung mà động phòng, rồi sau đó hãy tính đến chuyện giải quyết vấn đề

giữa chúng ta. Ta sẵn sàng chờ người. Bất cứ lúc nào, ta cũng rất vui lòng lãnh giáo!

Quan Sơn Nguyệt chụp thanh kiếm Hoàng Diệp nơi tay Giang Phàm, gọi to:

—Người không xuất thủ thì ta buộc lòng phải hành động trước!

Liễu Y Ảo chợt biến sắc mặt, đưa cao tay lên, quát:

—Đi! Sát hại cái nàng khả ố đó cho ta!

Dĩ nhiên, nàng ra lệnh cho con Nhân Giao hành động.

Nhân Giao phóng mình lên không, uốn cầu vồng, chệnh chênh xuống Giang Phàm.

Quan Sơn Nguyệt lướt tới, vung kiếm chém vào mình con Nhân Giao.

Nhân Giao quật đuôi lại, quán thanh kiếm của chàng. Quan Sơn Nguyệt gạt tay, đuôi con Nhân Giao đứt một đoạn.

Xà Thần kinh hãi, kêu lên:

—Đừng! Đừng! Người càng chặt ngắn đuôi nó, nó càng được tự do hơn, nó sẽ nhanh nhẹn hơn, người không làm sao đối phó với nó nổi đấy. Tuyệt đối phải thận trọng!

Liễu Y Ảo cười lạnh:

—Dù cái đuôi của nó còn nguyên vẹn, cũng vị tất có ai đối phó với nó nổi! Cần gì phải đợi đến lúc nó cụt đuôi!

Đúng như Xà Thần nói, mất một phần đuôi rồi, con Nhân Giao nhanh nhẹn phi thường, nó bay lượn xung quanh Giang Phàm chẳng khác một con bướm vờn hoa, chực chờ hạ sát nàng.

Lần này, Quan Sơn Nguyệt không dám lỗ mãng nữa, cầm thanh kiếm trong tay, chàng đành lấy mắt nhìn.

Nhưng, nhìn như vậy, chẳng phải chàng chịu bại, chàng nhìn để tìm một chỗ yếu hại nơi mình con Nhân Giao. Sau cùng, chàng nhận ra, cái chỗ yếu hại đó ở nơi nào trên mình Nhân Giao. Lập tức, chàng vung kiếm, đâm vào phía sau đầu con vật.

Nhưng, chừng như con Nhân Giao có mắt nơi lưng, nó biết chàng đâm lên, vội quật đuôi trở lại, hất thanh kiếm của chàng. Hất như vậy, đuôi chạm lưỡi kiếm, đứt thêm một đoạn nữa.

Hiện tại thì tron phần đuôi còn lại dài không quá hai thước. Với chiếc đuôi ngắn, nó có vẻ gọn và nhanh hơn, không lướt bượt như lúc đầu.

Rồi nó lại vờn vờn quanh Giang Phàm lần thứ ba, nhưng Giang Phàm quá sợ, không còn đứng nguyên một chỗ nữa, nàng quay mình chạy chết.

Nhân Giao bay theo, đuổi sát, tốc độ của nó vượt hẳn Giang Phàm. Ngoài mười bước, nó đã bắt kịp Giang Phàm.

Nó há miệng phun độc khí, Quan Sơn Nguyệt còn cách nó khá xa, muốn làm gì cũng không kịp nữa.

Như vậy là Giang Phàm cầm chắc cái chết trong tay rồi.

Bỗng, một bóng trắng từ đâu lướt xéo tới, hiện ra ở khoảng giữa, ngăn chặn luồng độc khí đó. Thế là Giang Phàm tạm thời thoát chết.

Nhưng, nàng khỏi nạn, thì bóng trắng đó lại lãnh đủ, thay thế cho nàng, chất độc của con quái vật phun ra, trúng bóng trắng, bóng trắng rơi xuống đất liền.

Bóng trắng chính là con Tiểu Ngọc yêu quý của Giang Phàm. Nó rơi xuống đất rồi, lập tức ngóc đầu lên, phóng mình thẳng vào con Nhân Giao.

Thấy con Tiểu Ngọc xuất hiện, Nhân Giao hú gió một tiếng dài, vang lộng lộng, chứng tỏ nó cao hứng vô cùng. Nó bỏ ngay Giang Phàm, chuyển mình đối diện với con Tiểu Ngọc.

Trước đó, Quan Sơn Nguyệt nghe nói con Nhân Giao rất lợi hại, chàng đã có ý khiếp sợ, song bây giờ, thấy con Tiểu Ngọc ngăn chặn được nó, chịu nổi khí độc của nó, chàng bớt sợ ngay, niềm sợ với, thì cam đảm lên theo, chàng cao giọng gọi:

—Khá lắm đó, Tiểu Ngọc! Cố cản chết con quái vật đó cho ta!

Giang Phàm không chạy đi nữa, chăm chú nhìn con Tiểu Ngọc đang nghênh nghênh con Nhân Giao, đầu cất cao, lưỡi đỏ thè ra, quơ qua quơ lại, miệng rít gió vi vu.

Còn con Nhân Giao thì bò quanh nó, bò đã mấy vòng rồi mà chưa dám xáp vào.

Nhân Giao bò đến đâu, Tiểu Ngọc chuyển mình xoay đầu theo đến đó.

Nghe con Tiểu Ngọc rít gió, Quan Sơn Nguyệt biết là nó liên lạc với Giang Phàm. Chàng bước nhanh đến cạnh Giang Phàm, thấp giọng hỏi:

—Nó nói gì thế?

Giang Phàm rướm lệ, đáp:

—Nó nói là nhờ hấp thụ độc khí của Tử Mẫu Phi Ngô, nó có thể chi trì một lúc, nó bảo chúng ta nhân dịp này thoát chạy đi! Quan đại ca! Làm sao tôi nỡ bỏ nó lại đây mà chạy đi một mình?

Quan Sơn Nguyệt gấp giọng nói:

—Nó đã bảo thế, thì cô nương cứ đi, nó có cách đối phó với Nhân Giao mà!

Giang Phàm lắc đầu:

—Nó định hy sinh, cứu tôi, chứ có cách gì chế ngự nổi con Nhân Giao đâu? Nó hy sinh như vậy, bảo tôi bỏ nó mà đi, tôi sao đành lòng? Nếu phải chết, tôi chịu chết tại đây, chết chung với nó!

Chẳng những nàng không chạy đi, nàng còn lướt tới, tấn công Nhân Giao.

Nàng lướt tới đúng lúc con Nhân Giao đã có cơ hội, nó tung mình lộn cao rồi đáp xuống, nhằm bụng Tiểu Ngọc đâm đầu vào.

Biết gặp nguy, Tiểu Ngọc lại thấy Giang Phàm xông tới, sợ nàng lâm nguy, nó không cố đến nó, chỉ lo cho Giang Phàm thôi. Tiểu Ngọc quét đuôi qua, đuôi quấn vào chân Giang Phàm, nó lôi nàng dịch qua một bên, còn nó cũng quăng mình khỏi vị trí cũ tránh được cái vồ của con Nhân Giao.

Chụp hụt con Tiểu Ngọc, Nhân Giao nổi giận, quay sang Giang Phàm liền.

Bỗng, một bóng người lướt tới, chặn đầu con Nhân Giao không cho nó vọt đến Giang Phàm.

Nhân Giao bất chấp người đó là ai, há miệng phun khí độc vào người đó ngay.

Người đó ung dung vung tay, từ tay bay ra một lớp tro, mờ mờ...

Kỳ thay, tro vấy lên mình, con Nhân Giao lập tức dừng lại.

Người đó lại đưa tay về con Nhân Giao, vẫy vẫy:

—Lại đây! Lại đây! Đừng gây thương thế cho người đó!

Mọi người nhìn ra, thì nhận ngay chính là Trương Thanh, với gương mặt âu sầu, Trương Thanh mà Quan Sơn Nguyệt vất vả đi tìm khắp bốn phương trời, Trương Thanh xuất hiện trong cái lúc không ai ngờ cả!

Lưu Ảo Phu hấp tấp kêu lên:

—Trương Thanh! Trương cô nương! Làm sao cô nương đến đây?

Hắn bước tới.

Trương Thanh khoát tay, cao giọng bảo:

—Đứng đâu, cứ ở đó, không được nhích bước, cãi lời ta, ta bảo con Nhân Giao trừng trị ngay.

Nhân Giao nhích nhích thân hình, như sắp sửa vọt đi.

Dĩ nhiên, dù Lưu Ảo Phu có cái mật bằng núi, cũng chẳng dám bước thêm nửa bước.

Hắn không bước, Liễu Y Ảo lại bước. Nàng hỏi:

—Trương tiểu thơ! Tiểu thơ muốn làm gì?

Trương Thanh nhìn qua Liễu Y Ảo, chính sắc mặt, thốt:

—Tôi đến đây từ lâu rồi, gia gia tôi không yên tâm, ngại rằng cô nương có thể lợi dụng con Nhân Giao mà làm những việc trái lẽ phải, người bảo tôi đến đây để tìm cách ngăn chặn cô nương. Quả nhiên sự việc diễn ra không ngoài dự liệu của gia gia tôi.

Liễu Y Ảo hấp tấp phân trần:

—Tôi đâu có làm điều gì trái với lời giao ước? Cái nàng ấy...

Trương Thanh bình tịnh lạ lùng, khoát tay không cho Liễu Y Ảo nói tiếp, rồi chính nàng cất tiếng:

—Tôi biết rồi! Nàng là vợ của Quan đại ca, vừa rồi họ tuyên bố chánh thức kết hôn với nhau. Tôi đến đây đúng lúc họ long trọng tuyên bố trước mặt mọi người, do đó tôi không xuất hiện gấp, sợ quấy nhiễu họ đang lúc vui. Tôi dừng lại bên ngoài xa xa, theo dõi mọi diễn tiến tại đây. Liễu Tiên Tử ơi, Tiên Tử hành động có phần nào quá đáng đấy, chúng ta đã nguyện là không chạm đến Quan đại ca, thì cũng nên lờ đi cho vị cô nương đó, bởi thương cái mái nhà thì đừng nhìn đến con quạ, thương món đồ thì đừng quan tâm đến con chuột. Chúng ta phải tránh gây thương tâm cho Quan đại ca, chạm vào vợ của đại ca là mình đắc tội đấy.

Liễu Y Ảo biến sắc mặt. Nàng đưa tay ra, chùng như muốn bắt con Nhân Giao lại.

Trương Thanh trầm gương mặt, lạnh lùng tiếp:

—Liễu Tiên Tử, bắt nó lại cũng chẳng làm gì được. Số lượng thuốc của gia gia tôi trao cho Tiên Tử, không bằng số lượng của tôi. Có mặt tôi tại cục trường, là

con Nhân Giao không tuân lệnh của Tiên Tử đâu! Nó chỉ tuân lệnh người nào có số lượng thuốc quan trọng hơn.

Liễu Y Áo lộ vẻ không tin.

Trương Thanh tiếp luôn:

—Gia gia tôi bình sanh hành sự rất chu đáo, suy tính thâm trầm, người không bao giờ giao một con vật quá hung dữ cho cô nương tùy ý mà lợi dụng, thực hiện những mưu đồ đen tối. Tiên Tử nên hiểu như vậy, để tránh những điều đáng tiếc.

Liễu Y Áo vẫn không tin. Nàng vẫy tay gọi con Nhân Giao mấy lượt, nó không nhúc nhít. Đến lúc đó, nàng mới chịu lùi lại, đứng riêng về một góc. Trong ánh mắt của nàng, niềm oán độc bốc hiện rõ rệt.

Bây giờ, Quan Sơn Nguyệt mới bước tới, song bước tới thì bước, chàng chẳng hiểu mình phải nói những gì thích hợp.

Trương Thanh không đợi chàng mở miệng, điểm một nụ cười âm đạm thốt:

—Mắng cho đại ca đó, có một người vợ rất mỹ miều!

Quan Sơn Nguyệt bối rối:

—Trương Thanh! Thanh muội... Không hiểu...

Trương Thanh thở dài:

—Tôi không hiểu! Hiện tại tôi không cần hiểu nữa! Vị tiểu thư đó nhan sắc hơn tôi, tôi cao hứng mà thấy đại ca tìm được một người vợ rất xứng đáng! Cả hai hợp thành một đôi gái sắc trai tài...

Quan Sơn Nguyệt sững sờ. Chàng còn nói gì được nữa? Mở miệng phân trần thì bằng chứng đã hiển nhiên, chàng còn viện dẫn lý do gì được? Huống chi, Trương Thanh luôn luôn ngăn chặn, không cho chàng nói gì nhiều!

Trương Thanh đưa cao con Nhân Giao lên, nhìn quanh mọi người một lượt, đoạn hướng qua Quan Sơn Nguyệt, tiếp:

—Quan đại ca, con Nhân Giao ở trong tay tôi, thì đại ca có thể yên trí rồi, bởi tôi sẽ không lợi dụng nó làm điều gì trái đạo nghĩa. Việc giữa đại ca và Tạ Linh Vận, Lưu Áo Phu tôi không can thiệp vào đâu, còn như Xà Thần thì thực ra lão ta không phải là đại thù đại địch chi đó của đại ca, tôi sẽ tìm cách ngăn chặn lão, đừng gây phiền lụy cho đại ca nữa.

Nàng day qua Xà Thần, bảo:

—Đi theo tôi!

Xà Thần sững sờ, không biết phải đối đáp làm sao.

Trương Thanh đưa cao con Nhân Giao một lần nữa, rồi cao giọng tiếp:

—Tiền bối dám không tuân lời chẳng? Tôi sẽ cho tiền bối thấy ngay hậu quả của sự bất tuân đó. Thật ra, thì đi theo tôi, tiền bối sẽ chẳng có gì phải khổ, trái lại còn có lợi hơn. Lúc sửa chữa cho tiền bối có đôi chân như người thường, gia gia tôi còn để lại trong người tiền bối một phần độc dược, không ngoài một tháng, độc dược sẽ phát tác, lúc đó tiền bối sẽ không còn hành động theo ý muốn được nữa. Bây giờ tiền bối nên theo tôi, đến một nơi nào đó an tĩnh, tôi sẽ giải trừ chất độc cho tiền bối.

Xà Thần nổi giận:

—Trương Vân Trúc nham hiểm đến thế à?

Trương Thanh thở dài:

—Sự bất đắc dĩ, gia gia tôi mới làm thế đó, tiền bối. Vũ công của tiền bối rất cao, mà tâm tính lại bất thường, nếu không có cái gì khắc chế tiền bối thì trong tương lai còn ai ngăn chặn tiền bối hoành hành chứ? Bây giờ, tôi có con Nhân Giao, nó sẽ là tên giám thị, nó kèm giữ tiền bối trong con đường chánh, theo lệnh của tôi. Có nó rồi, tôi còn sợ gì tiền bối nữa mà cứ để cho tiền bối mất tự do hành động? Thế tiền bối có chịu đi theo tôi hay không?

Xà Thần không đáp, nhưng thái độ của lão chứng minh sự khuất phục rõ ràng.

Trương Thanh day qua Liễu Y Áo, tiếp:

—Trao thanh Bạch Hồng Kiếm cho Quan đại ca đi, Tiên Tử! Rồi đi theo tôi, ly khai gấp nơi này!

Liễu Y Áo không dám kháng cự, quăng thanh kiếm đến chân Quan Sơn Nguyệt.

Trương Thanh cúi mình nhặt lên, trao cho Quan Sơn Nguyệt, rồi thốt:

—Tôi đi đây, Quan đại ca! Gia gia quyết định trở về Thiên Sơn, tại vùng sa mạc. Ngày sau, khi nào hai vợ chồng có rỗi rảnh, cứ đến đó xem phong cảnh. Hai vị sẽ là thượng khách của cha con tôi!

Nàng bắt buộc Xà Thần và Liễu Y Áo đi trước, đoạn bước theo sau.

Lưu Áo Phu định đi theo, nàng cao giọng thốt:

—Người hãm hại ta như vậy, chưa đủ sao, lại còn muốn đeo theo gây phiền phức thêm nữa? Cho người biết, từ nay nên tránh mặt ta, ta gặp lại một lần nữa là người mất mạng đấy!

Lưu Ảo Phu đứng lại.

Quan Sơn Nguyệt định nói gì với nàng, song lại thôi. Chàng vung Bạch Hồng Kiếm, hướng sang Tạ Linh Vận, cất giọng sang sảng:

—Đã đến lúc chúng ta giải quyết vấn đề rồi, Tạ Linh Vận!

——— o0o ———